

Lov og Evangelium

Nr. 10

DESEMBER 2006

42. årgang

Det skjedde...

Av Kristian Fagerli

Tre ganger finner vi uttrykket «det skjedde» i juleevangeliet. Hva var det egentlig som skjedde?

Lukas gir oss en fortelling i tre akter. Han begynner med forberedelsene, går over til selve Underet, og avslutter med fruktene.

Forberedelsene hadde vært lange og grundige. I 4000 år hadde løftet fått lyde, helt fra fallets forferdelige dag,

da Adam og Eva stod der skjelvende i de dype skyggene, med fikenblad som skjul for sin skam og sin nakenhet.

Det skal skje noe, fikk de høre. Kvinnens ætt skal knuse fienden og gjenopprette det tapte!

Fra den dag fikk troens folk, i generasjon etter generasjon, feste sitt håp og sin lengsel til Messias som skulle komme. →

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Vidjeveien 35, 4310 Hommersåk. Tlf. 51 62 26 53
E-post: magekang@online.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufølten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50. Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70. Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Abraham fikk høre evangeliet i storbyen Ur i Kaldea: Det skal framstå én i din slekt som skal bringe med seg en fylde av velsignelse som skal nå ut til alle folk og ætter.

Århundrene går. Stadig nye streker og linjer legges til tegningen, et stadig klarere bilde framstår av ham som skal komme.

Mika fikk beskjed om hvor Jesus skulle bli født. Jesaja fikk åpenbart detaljer med en slik kraft og klarhet at han bryter ut: Han *er* såret, han *er* knust, vi *har fått* legedom. Jesaja visste at det lå inn i framtiden, men fullbyrdelsen var så opplagt og udiskutabel, at han regnet det som oppfylt like gjerne først som sist.

Og så skjer altså den siste forberedelsen: «Og *det skjedde* i de dager at det gikk ut bud fra keiser Augustus...» Historiens Herre reiser seg, og den mektige keiseren i Rom, han som elsket å bli kalt verdensherskeren, blir Guds lydige tjener. Den nye kongen, Davids sønn, er i anmarsj, og han må bli født i Davids by. En hel verden settes derfor i bevegelse, for gudsordet må oppfylles. Og alle gikk for å la seg innskrive.

Og så skjer *underet*, i Guds time og i tidens fylde: «Men *det skjedde* mens de var der, da kom tiden da hun skulle føde. Og hun fødte sin sønn...» Vi undres i sannhet.

Hvor Gud elsker å overraske! Hans verk er så forskjellig fra alle våre tanker og all menneskelig fornuft! Han velger ut det som er lite og ringe, for å

gjøre det til skamme som er noe! Hvor underlig er han i alt hva han gjør!

Det skjer i jødernes land. Et okkupert land. Et lite, foraktet folk.

Det skjer i Betlehem. En bortgjemt by, langt fra sentrum og hovedstad.

Det skjer i en stall – om natten.

Hun er så ung. Og det er første gangen. Da lyder skriket av et lite barn. Himmelen eksploderer i lys, glede og lovsang. Med ett, en himmelsk hærskare, et nattecrescendo i gloria og shalom, ære og fred.

Nå har det altså skjedd!

Det underligste, det mest fantastiske og utrolige i hele verdenshistorien. Det skulle være noe å skrive om for alle jordens sensasjonshungrige nyhetsredaksjoner og avisredaktører.

Og likevel så de det ikke! Verden kjente ham ikke. Hans egne tok ikke imot ham!

Jo, noen tok imot ham. Noen kom inn, de fikk åpenbart noe, fikk et glimt

av hans herlighet. Og de glemte det aldri.

For det skjedde noe i hjertene til dem som fikk himmelbesøk der ved bålet. «Og *det skjedde* da englene var fart opp til himmelen, da sa hyrdene til hverandre: La oss nå gå rett til Betlehem, og se dette som har skjedd...»

→

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, des. 2006

Det skjedde... Av Kristian Fagerli	side 1
Julens herlige budskap. Red.	side 4
Når Guds vreide rammar. Av Dag Rune Lid	side 5
Ludvig Hope formes som forkynner. Av Ingar Gangås	side 8
Kom, la oss tilbe! Av Ludvig Hope	side 13
I denne glade juletid. Av Ingar Gangås	side 14
Jesus er din beste venn! Barnestykke av Mia Hallesby	side 16
Lyset skinner i mørket. Av Per Bergene Holm	side 17
Elsk den fremmede! Av Per Bergene Holm	side 20
Soloppgangen fra det høye. Av Erich Sauer	side 21
Kom inn til oss, Herre! Sang av Ludvig Hope	side 24

Hjerter tent i brann ved å lytte. Og de måtte dit Jesus var! Hyrdene gikk til Betlehem. Der fant de Frelseren. Og der fikk de knele ned i takk og tro.

Forberedelsene var avsluttet. Vi lever i oppfyllelsen. Underet har skjedd. Én gang for alle.

Men *fruktene* av det som skjedde, ville Herren gjerne la vokse fram igjen og igjen.

Hvor skal vi gå denne julen? Til Ordet. Der vil Jesus møte oss. Kanskje

du ikke synes Ordet er så stort og rikt og spennende? Det er andre medier du bruker mer tid på? Men legg øret til likevel.

Kanskje undret også hyrdene seg over den enkle og fattigslige stallen. Men det var likevel der de fant Frelseren.

Det ble undring, tilbedelse, og et nystemt vitnesbyrd. Så la oss gå med stille sinn som hyrdene til barnet inn.

Da vil det skje noe.

L&E

Julens herlige budskap

Dette nummeret av bladet inneholder artikler til ettertanke. Samtidig ville vi gjerne peke på julens budskap, slik som engelen

forkynte på Betlehemsmarken: «Frykt ikke! For se, jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket. I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids by. Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe. Og med ett var det sammen med engelen en himmelsk hærs-kare, som lovpriste Gud og sa: Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag» (Luk 2:10-14).

La oss gjøre som hyrdene. De skyndte seg av sted, og de *fant* barnet, slik engelen hadde sagt.

Redaksjonen vil ønske alle sine lesere *en riktig god jul – i Jesu navn!* IG

Når Guds vrede rammar

Av Dag Rune Lid

Dagleg høyrer me i media om kor godt det går for kongeriket Noreg. Me har snart 2 000 milliardar på bok, og speglar oss i vår rikdom. På same tid opplever me ei fråfallstid frå Guds ord som me ikkje har opplevd på 1 000 år – sidan kristendommen vart innført.

Konsekvensane av dette fråfall er no at den sodomittiske synd er akseptert heilt til topps i kyrkja. Situasjonen er blitt slik at me treng å rope ut i frå Lindesnes til Nordkapp: Vend om, før det er for seint! Ser me ikkje kva som held på å skje med vårt kjære fedreland? Me steller oss slik at me som folk og land blir ramma av Guds vrede og dom.

Vreiden som resultat

Les me vår Bibel ser me korleis Herren i fordoms tid tala, men også korleis folket ikkje ville høyre. Dei ville leve i synda. Dei ville forsvare synda. På mange vis har tida før fangenskapet i Babel mange parallellar til vår tid.

Då la ikkje Herren skjul på kva han ville gjere: «Eg vil sjølv strida mot dykk med utrekt hand og med sterk arm og med vrede og harme...» (Jer 21:15). Kva innebar dommen for folket? Pest, sverd og svolt, og dei som overlevde dette skulle først som fangar til Babel. Gjekk Herrens ord i oppfylling? Til minste detalj! Dei fekk er-

fare at Guds vrede fysisk ramma folk og land som eit resultat av fråfallet.

For den truande er det ein smerte når ein ser på situasjonen i folket, for han veit at det er ei livslov som seier: «Far ikkje vilt! Gud lèt seg ikkje spotta! Det eit menneske sår, det skal han òg hausta» (Gal 6:7). Gud er heilag! Gud lèt seg ikkje spotta! Det gjeld for enkeltpersonar, men også for land og folk!

Herren greip inn

Den 9. april 1940 skulle Stortinget stemme over om landet vårt skulle fjerne straffelovregelen gjeldande abortus provocatus (provosert abort) i straffelova. Men me veit at denne natta segla tyske krigsskip inn i norske fjordar, og me fekk oppleve mange tunge og vanskelege år. Mange var dei som opplevde krigen som Guds vrede, som ramma folk og land for vårt fråfall frå Herren. →

«Hvem skulle ikke frykte deg, Herre, og ære ditt navn? For du alene er hellig. Alle folkene skal komme og tilbe for ditt åsyn, fordi dine rettfærdige dommer er blitt åpenbart»
(Åp 15:4).

Gjennom krigen opplevde det norske folk at Guds hand lå tungt på oss. Kva skjedde? Guds folk kom på kne, dei vart hjelpelause. Så ropa dei til Herren i si naud, og Herren svara på forunderleg vis. Gud vann siger, ikkje berre i krigen, men også gjennom rike vekkingstider i folket vårt.

Fem år seinare kunne me stemme i med Bjørnson:

*Norske mann i hus og hytte,
takk din store Gud!
Landet ville han beskytte,
skjønt det mørkt så ut.
Alt hva fedrene har kjempet,
mødrene har grett,
har den Herre stille lempet,
så vi vant vår rett.*

Ingen lærdom

Men kva skjedde etter at me hadde opplevd slike velsigningar frå Herren? Dei styrande ville fjerne kristendommen frå skule og samfunn. Krona på verket vart fosterdrapslova som vart vedteken i 1978.

*Konge, rens vårt sinn
helt fra løgn og skinn!
La av sannheten oss være.
La oss korsets visdom lære!
Konge, kom her inn!
Rens vårt hele sinn!*

Sb 614:4

Ei lov som opna opp for massedrap av små born ved sjukehusa våre. I snitt opp gjennom åra har me kvar arbeidsdag drepe 2–3 skuleklassar med små forsvarslause born – menneskeborn skapte av himmelens Gud til velsigning for folk og land.

Kan du sjå dei for deg desse enorme flokkane me har tatt livet av kvar dag på våre sterile og moderne sjukehus? Kvar ny arbeidsdag har legar og sjukepleiarar stilt opp som bødlar i døden si teneste og utført desse drapa. Reknar me 15 000 drap i året, gjennom snart 30 år, rundar me snart 450 000 drap. Er det å undrast over at me snart dagleg les om drap også på andre uskuldige i vårt samfunn?

Bibelen vitnar om at det er ei grense for kor lenge Gud kan halde sin vreide att. Me les i 1. Mosebok (18:20) om Herren som seier: «Klageropet over Sodoma og Gomorra er sanneleg sterkt, og synda deira er sanneleg utan måte». Grensa var nådd, og det regna eld og svovel frå himmelen og brende dei opp – Guds vreide ramma.

Me kan spørje kva årsaka er til det som skjer i samfunnet vårt? Jesus gav sjølv svaret i møte med sine: «De er saltet på jorda! Men om saltet misser si kraft, kva skal det då saltast med? Det duger ikkje lenger til noko, utan å verta kasta ut og trakka ned av menneska» (Mat 5:13). Når kristenfolket fell frå Ordet, og byrjar å gå på akkord med synda og blir verdsleggjort, då misser «saltet» si kraft. Då går samfunnet i oppløysing.

Me som har synda

Såleis har vondskapens åndehær vunne siger etter siger i vårt folk, og skjer det ikkje ei oppvekking og omvendning mellom Guds folk, ser situasjonen no mørk ut. Men skal det skje ei himmelsend oppvaking, då må vondskapens åndehær nedkjempast. Det skjer ikkje ved menneskekraft, men ved Guds kraft åleine. Skal det bli ei samvitsvekking, i den forstand at det omskapar bygder og byar, då må den allmechtige Gud gripe inn.

Historia viser at bibelske vekkingar alltid byrja med oss som vedkjenner Jesu namn. Guds folk måtte erkjenne med Daniel – me har synda og gjort ille. Det er me som har vore dei ugudlege. Det er me som har svikta. Det er me som har vike av frå Guds ord og bod på mange vis, og me vil ikkje erkjenne synd som synd.

Vondskapens åndehær nedkjempa

Om Den Heilage Ande kunne få vekkje denne erkjenning mellom oss, kva trur du då kunne skje i vårt folk og land? Då ville Guds folk atter kome på kne og rope om frelse. Fyrst for seg sjølv, men og for vener, naboar, slekt og arbeidskollegaer. Då ville «saltet» igjen byrje å virke, og gjere sin gjerning i syndesåra. Då ville det same skje som på Daniel si tid – vondskapens åndehær kunne bli nedkjempa. Herren ville då kjempa for oss!

Me har mange døme på at det har skjedd opp gjennom historia. Tider då Guds folk vart vekte opp, fall på sine

«Vi har syndet og gjort ille, vært ugudelige og satt oss opp mot deg. Vi har veket av fra dine bud og dine lover. Vi hørte ikke på dine tjenere, profetene, som talte i ditt navn til våre konger; våre høvdinge og fedre og til alt folket i landet»

(Dan 9:5-6).

kne og ropte om frelse. I Openberringsboka (5:8) høyrer me om gullskåler som vart tømde i himmelen. Det var ikkje kva skåler som helst. Det var skåler som var fylte med dei truande sine bønner. Då desse vart tømde, vart det jordskjelv på jorda. Det er slike himmelske jordskjelv me treng i dag. Då kan Herren igjen få vekkje oss opp, og skape liv av døde.

Den som les sin Bibel ser at når Guds vreidesmål var nådd, då ramma Guds vrede folk og nasjonar. Difor er det med otte ein tenkjer på kva som ligg framom for vårt kjære Noreg, for ein er redd for at det ikkje lenger er spørsmål om Guds vrede ramma vårt folk og land – men når det skjer. Måtte Guds ord få drive oss på kne til erkjenning av vårt fråfall. For Herren er den same som på Jeremia si tid og seier: «Kan henda Judas hus vil merka seg all den ulukka eg har tenkt å senda dei, så dei kan venda om, kvar frå sin vonde veg, og eg kan tilgje dei misgjerninga og synda deira» (Jer 36:3).

L&E

Ludvig Hope formes til forkynner

Av Ingar Gangås

Det var i bygningsbransjen Ludvig Hope tenkte seg ei framtid. Bare han fikk svinge øks og hammer, skulle det bli ei god framtid, tenkte han. Men gjennom venner og kjente fikk han greie på at det skulle utlyses et nytt kurs ved «emissærskulen» til Indremisjonen i Bergen. Det var i 1890, og han fikk slik trang til å søke. Det var 20-årsgrense for opptak, men det visste han ikke da. Som 19-åring fikk han likevel begynne. Slik ble Ludvig Hope den yngste av de 26 elevene som startet opp den høsten.

Da kurset tok slutt til påske 1891, bar det til Sunnmøre og ut i praksis sammen med en kamerat. Men prekinga gikk det bare så som så med.

«Me var saman ei tid, men so forstod eg at eg hadde ikkje meir å gi folket som kom og ville få noko. Eg hadde tala meg tom, og so drog eg heim att», står det å lese i biografien som Oscar Handeland skrev om Ludvig Hope (utgitt på Lunde Forlag i 1955).

Et møte med misjonsvekkelsen

I pinsehelga det året Hope var ferdig på «emissærskulen» ble Det Norske Lutherske Kinamisjonsforbund, nå Misjonssambandet, stifta. Den 21. september i 1891 fikk Hope trengt seg innenfor døra til Misjonshuset i Bergen, der en fullsatt forsamling skulle ta farvel med de åtte første utsendingene til Kina. Mange gråt da forsamlingen

svarte unisont «ja» på å ta omkostningene med å sende disse ungdommene ut, og bære dem fram for Gud i daglig bønn. Denne hendelsen kom til å prege unggutten for resten av livet.

En misjonsheim

Det var særlig Johannes Brandtzæg, formann og sekretær fra 1893 for denne nystifta misjonen, som hjalp den unge predikanten.

Hope forteller selv om møtet med Thina og Johannes Brandtzæg, og heimen deres, som han fikk bo i den første tiden: «Eg kom frå ein fattig heim i ein vestlandsdal og hadde bitte lite kunnskap og endå mindre greie på folkeskikk. Og so beint inn i ein heim som stod på toppen av velstand og kultur og daning. (...) Der møtte eg store skap fulle av bøker. Du, å du! Der var tidsskrifter av ymse slag. Der var mange kristelege blad, og der gjekk dei leiande menn i lekmannsarbeidet på Vestlandet ut og inn, både lek og lærd».

Utsagnet viser at han ikke hadde stor tro på seg selv. Men det skulle ikke gå lange tiden før han kjente seg heime i alt dette nye. Hope fortalte siden mange ganger om den omsorgen han fikk kjenne i heimen deres.

En forkynner modnes

Nye predikanter måtte først reise i lag med en eldre og mer erfaren for-

kynner. Slik gikk det til at Hope fikk reise sammen med den mer kjente Thormod Rettedal. Sommeren 1894 gikk ferden til Nord-Norge, og mange kom for å høre Rettedal tale Guds ord. «Guttungen» som han hadde med seg var det få som enset.

Men det var noe friskt over Hope. Han talte på nynorsk, og folket kom etterhvert til å like den hverdagslige måten han sto fram på. Det var ikke noe tilgjort over denne ungdommen. Han var seg selv.

Vekkelse i Indre Troms

En søndag i august 1894 kom Hope til en gård i Målselvdalen for å ha møte. Flere ungdommer møtte opp for å høre. Jensine Iselvmo, søstera Margrethe og broren Nils var kommet fra gården Kirkesnes i nabobygda.

Oscar Handeland forteller: «Tradisjonen melder at Jensine og Margrethe heldt seg mest på kjøkkenet saman med kvinnene i huset. Men då det leid frampå kvelden, kom båe inn i stova der mennene sat. Jensine blanda seg snart i samtalen, som då sveiv om kva veg Hope burde ta. Jensine sa straks at ho skulle syta for å ordna med ruta for han. Mandag fylgde Hope desse ungdomane til Kirkesnes.

Her heldt han fleire møte, og var ogso på mange andre gardar i Mellombygda og nedre delen av Øverbygda. Det samlast mykje folk, og serskilt dei unge likte å høyra Hope. Det var noko originalt og friskt ved hans ferd og forkynning som tok alle, men først og fremst ungdomen. →

Ludvig Hope

ble født 17. januar 1871 i Masfjorden i Nordhordland, og døde 83 år gammel i Oslo i 1954. Han regnes som en av de største lekpredikanter Norge har fostret. I hans barndom fantes det ennå en gjennomgående respekt for Guds ord.

Han sier selv om dette: «Det var mest dom og død og helvete i de talene vi hørte. Vanekristendom, kirke, misbruk av dåp og nattverd fikk sin dom. Likeså fela, dansen, drikken, banninga og råskapen. Det var som tøreslag og lyn. Det skremte oss opp.

Og mens vi da med stort alvor tok opp kampen for å bli frelst, kunne vi ikke tenke oss til å tro oss frelst *før* vi hadde opplevd at vi *var* frelst. Mange av oss gikk derfor år etter år med byrden på vår veike rygg og så oss ingen utvei til å bli den kvitt».

Men en dag slo ordene fra Luthers forklaring til den andre artikkel ned i ham: «...at han ved sin uskyldige lidelse og død har frelst meg, fortapte og fordømte menneske...»

Da ble alt nytt for 16-åringen. Jesus hadde møtt ham til frelse. Måtte det samme skje med dagens ungdom.

IG

Det vart inga massevekking, men mange søkte Gud. Mellom desse var døtrene på Kirkesnes. Ogso Jensine.

Hope vart bare åtte dagar i Målselvdalen denne venda. Men både han og Jensine var på det reine med at dei aldri kom til å gløyme kvarandre, endå det ikkje var sagt eit ord om kjærleik mellom dei før han reiste».

Julefeiring på Kirkesnes

I et brev til Johannes Brandtzæg skriver Ludvig Hope fra denne tiden: «For et par dager siden fikk jeg brev fra fire søsken i Målselvdalen. De forteller at de ble omvendt til Gud da jeg var der. Nå ber de og foreldrene meg dit for å holde jul. Moren er en gammel kristen, og vi kan forstå hvilken fryd det er for henne. Det er også en av bygdens rikeste menn, et koselig hjem. Legger ikke Gud hindringer i veien, reiser jeg dit til jul».

Slik gikk det. I løpet av denne julehelgen ble Ludvig og Jensine forlovet, og det fortelles at huset var fylt av sang og glade mennesker. Jensine var mest glad av alle. Ikke bare fordi hun hadde vunnet Ludvigs hjerte, men mest fordi hun hadde blitt frelst. Foreldrene hennes ser ut til å ha likt Ludvig godt, og faren bestemte seg for å gi dem gården Løvhaug på den andre siden av elven, når de giftet seg.

Sykdom og nød

Hope ser ikke ut til å ha vært stort mer i Målselvdalen den vinteren, og i et brev datert 24. februar 1895 skriver han at han står i et rikt arbeid i Har-

stad, men at han kjenner seg trett og kunne tenke seg noe hvile. Han slet også med forkynnerkallet sitt i denne tiden. Men det var verre for Jensine. Utpå våren ble hun syk, og da sommeren og slåtten kom, kunne hun ikke lenger være med i arbeidet som før.

Hope måtte sørover i militærtjeneste den våren og sommeren, og da han kom tilbake til Harstad i august, hadde han en underlig drøm. Han så Jensine lå syk på sætra, og denne drømmen gjorde ham urolig. Da han etter en strabasios reise møtte henne, fortalte hun om sykdommen sin, og la ikke skjul på at hun trodde det ble døden. Hun kjente på seg at det ville gå slik, og mente at det var Guds vilje, for ellers ville Ludvig bli hindret i sin gjerning som forkynner. Å bosette seg på en gård så lang mot nord, ville føre til at hans livskall kom i fare. Hope kunne ikke forstå dette. Alt i ham protesterte. Sorgfull måtte han reise tilbake til gjerningen sin. Hele denne høsten tryglet han Gud om at Jensine måtte få leve.

Sykdommen forverrer seg

Oscar Handeland forteller videre: «Siste veka i november var Hope på Senja. Då kom det telegram fra Kirkesnes at ville han sjå Jensine i live, måtte han koma fort.

Det gjekk nedetter med Jensine etter at Hope hadde vore i Iselv-dalen. Det kom kanskje noko av at ho overvurderte kreftene sine. Ho tok ein tur til Påvemoen, og ein gong åt ho kjøt – noko som doktoren hadde forbode.

Etter dette vart ho mykje kleinare og laut liggja. Då kunne ho ikkje vera på sætra lenger, og dei laga ei båra og bar henne like til Brunaset, der elvane frå Kirkesdalen og Iselvdalen møtest. Derifrå kunne dei bruka hest og vogn til transporten.

Ho hadde det ofte vondt, men klaga aldri. Verst var vel dei sjelelege lidingane. Trass i det ho hadde sagt til Hope på sætra, var det svært for henne å døy, so ung og livshuga som ho var. 'Det er kamp på liv og død', sa ho eingong etter ho var komen heim. Men snart stilna denne striden, og ho fann fred i Guds vilje.

Godt å vera en kristen

Då Hope kom og sat ved senga, spurde han: 'Kan du kjenna meg nå?' 'Å, Ludvig, eg kjenner deg so vel', svara ho. Ho kunne for det meste bare kviskra, men ho tok fleire gonger opp att det ho hadde sagt i jolehelga 1894: 'Å! At det var slik å vera ein kristen, og eg som ikkje visste det før'.

Til Hope sa ho: 'Nå skal du ut att og forkynna ordet om Guds rike, og du vil møta mange unge som tenkjer som eg gjorde. Seg dei frå meg at det er godt å vera ein kristen. Hels dei med dette verset frå salmeboka:

*Hvo vil med til himmerike
kommer, Jesus roper nu.
Kommer fattige og rike,
vender hjerte, sinn og hu
fra den arme verden bort,
tiden er heretter kort.
Her er mere å bestille
enn med verdens lyst å spille.'*

Heimlov fra Gud

Den siste dagen ho levde, den 14. desember, ropte ho med høg og klår røyst: 'Jesus har gjort alt!' Ho slokna på fødedagen sin, 27 år gamal.

Det ser mest ut som Hope like til det siste har bore på ei ørlita von om at Jensine skulle friskna til att. Han kunne ikkje finna seg i å missa henne.

Difor gjekk det uvanleg hardt inn på han då døden hadde gjort sitt verk. Han stengde seg inne på romet sitt og smakte ikkje mat eller tala med nokon på eit heilt jamdøger. På likferdsdagen, den 27. desember, då huset var fullt av folk, gjekk han mest som i ein draum. Då det store likfylgjet var på veg ut frå gravplassen på Nordmo, la dei merke til at Hope stod att åleine på gravkanten. Han syntes ikkje sansa at det var tid til å snu heim att. Ein av venene hans gjekk då bort og tok han varsamt i handa og fekk han med».

Sorg og savn

I et brev som Ludvig Hope skrev til Johannes Brandtzæg omtrent 14 dager etter begravelsen, får vi se litt inn i den sjelekampen som rørte seg i hans indre. Han starter brevet med å sitere sangen:

*Jeg lenges til himlen
hvor alt er så godt,
for frelst hos min Jesus å være,
der har jeg min hjemstavn,
mitt bergfaste slott,
til himlen, til himlen jeg lenges!*

Så skriver han vidare at hjertet verken vil eller kan glemme sin kjære

Jensine. Han kjente seg som en maur foran et fjell, og var forarget på den allmektige. Tvilen knuget ham, og han ville helst til himmelen, ikke av kjærlighet til Gud, men til et menneske. Han ber Brandtzæg om ikke å dømme ham for strengt, selv om hans hjerte er både stygt og hårdt, ufølsomt og likegyldig. Til slutt i brevet bebreider han seg selv for en slik oppførsel, og han må gi Gud rett i at dette har vært en nødvendig tukt fra Herren: «Akk, nå ser jeg hvor jeg har gitt andre hva jeg selv ikke eide, og bundet byrder og lagt dem på andres rygg uten å røre en finger for å bære dem selv. I et og annet stille minutt når hjertet tenker mer sunt, da ser jeg hvor nødvendig et sådant piskeslag var på mitt overfladiske og i mange deler skjeltvoksne liv. Men, Herre, at riset skulle komme slik, der som jeg aller minst ønsket det. Ja, ellers ble det vel ikke ris».

Vraket av Gud

Nå ville Hope reise heim til Masfjord, nord for Bergen, for å gjemme seg bort. Han trodde selv at han var vraket av Gud, og at hans kall ikke var å forkynne Guds ord mer. Men han hadde likevel noen avskjedsmøter i Troms før han forlot landssdelen. På veien sørover kom båten ut for storm, og de måtte gå i land på Ørlandet i Trøndelag. Han hadde aldri før i sitt liv vært så sjøsyk. Der ville de ha ham til å holde møter, men det sa han tvert nei til. De ga seg ikke så lett på det, og ringte Brandtzæg om ikke han trodde det kunne la seg gjøre at Hope stanset

der noen dager. Da kunne ikke Hope si nei lenger, for han var redd for hva folket der ville tro om ham, at han hadde gjort noe rent galt.

Da kom vekkelsen

Som han minst hadde ventet, brøt det ut en stor vekkelse mens han var der. Det var den første store vekkelsen han fikk være med på. Hjelpeløs som han var, kunne Gud nå bruke ham. Når Herren skal innsette noen i tjenesten, gjør han vedkommende først udyktig i seg selv. Slik får han komme til hos det som ingenting er, hos den som er sønderknust og fortapt, og trenger nåde.

Da Hope kom heim til Masfjord, sto han ennå fast på at han skulle slutte som forkynner. Han talte ut med Brandtzæg om dette, men da gikk det slik at han lovet å prøve litt igjen. Utpå høsten det året kom han til Egersund, og der ble han redskap til en dyptgående vekkelse. Nesten over alt der han kom, var det mange som ble oppvekt, og de eldre troende fikk ny kveik.

Gjennom nederlag til seier

Hope kunne aldri glemme minnene fra Jensine og folket på Iselvmo. I et brev datert 29. juli 1897, som han skrev til familien hennes mens han satt på hurtigruten på vei sørover etter et besøk, sier han: «Ja, tenk! Jeg har ennå en gang vært på Kirkesnes. Det var så godt, så kjært, selv om det var sårt – sårere enn jeg hadde tenkt. (...) Velsignede minner! De var dypt kjøpte, men er i dag kostbarere for meg enn all

Kom, la oss tilbe!

Av Ludvig Hope

*«I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren»
(Luk 2:11).*

Som slagene fra juleklokkene høres over dal og strand hver jul, lyder ordet fra slekt til slekt om *Frelseren* som ble født. Vi trenger en frelser, vi er i nød. Satan, synden og døden fant oss og slo oss til jorden. Ingen kan lenger reise seg ved egen makt. «Vår nød er stor, i dødens natt vi bor».

Men han som måtte låse porten for oss til livsens land, han lovet å finne en utvei til å åpne den igjen. Det er uråd for oss å forstå det, men Bibelen forteller at allerede før verden var grunnlagt, hadde Gud ordnet med hjelpen. Og da tiden var der, kom han selv til jord

og ble vår frelser. Han som alle ting er skapt ved, han ligger i stall og på strå, for å gjøre oss rike ved sin fattigdom. Nå regner ikke Gud med oss lenger, nå regner han med ham som sa: «krev av meg». Han er gått inn i vår ætt, som menneske blant mennesker, som den andre Adam, så han kan ta bort det onde den første ga oss i arv.

I gleden over det som nå times oss mennesker, synger engler og himmelske hærskarer lovsangstøner opp til Gud og frelsens bud ned til jord. Kom da og syng med, alle som har hjerte, munn og mæle, og la oss tilbe ham som kom og ville frelse oss fortapte!

*Fra andaktsboken
«Et ord i dag», Lunde forlag*

verdens gull. Ingen tåre har vært så bitter, og ingen glede så skjønn. Intet minne så fullt av savn, men heller intet så fullt av glede.

Ja, det er rart, gjennom nederlag vinnes seier i hjertets verden, fra sorgens daler rinner solen opp...».

Det Hope opplevde i Målselvdalen kom til å merke ham for resten av livet. Det ble et vendepunkt for ham. Da han selv trodde at han var vraket av Gud, begynte Gud å bruke ham som

aldri før. Da kom det store gjennombruddet.

Oscar Handeland oppsummerer det slik: «Omslaget hjå han var so sterkt at dei som stod han nær, la merke til det. Både Brandtzæg og Rettedal såg det – og sa det til han. Det var blitt ein *mann* av han, sa dei.

Etter den tid leit han mindre på seg sjølv og meir på Gud. Det var det som måtte til. Skulle han halda rett kurs då den store medgangen kom».

L&E

I denne glade juletid

Av Ingar Gangås

Hans Adolph Brorson kom ut med «Nogle Jule-Psalmer» i 1732. I denne samlingen finner vi julesalmen «I denne glade juletid». Der opphøyes Gud for hans store nåde imot oss, og han prises fordi han sendte oss en frelser.

Som «Her kommer dine arme små» er en salme for barna, er dette en salme for de voksne. Salmen er en feststemt lovsang fra de troende som takk for julens usigelig store gave.

*I denne glade juletid
bør vi oss rett fornøye
og bruke all vår kunst og flid
Guds nåde å opphøye.
Ved ham som er i krybben lagt
vi vil av all vår sjelemakt
i ånden oss forlyste:
Din lov skal høres, Frelsermann,
så vidt og bredt i verdens land
at jorden den skal ryste.*

Nyttårssamling på Fossnes 29. des.-1. jan.

Talere: Sigbjørn Agnalt, Per Bergene Holm, Konrad Fjell, Martin Fjære og Lars Fossdal. (Tidligere annonserte Anders Petterson kommer ikke.)

Info: Tlf. 33 36 17 70/75 eller 938 49 087.

Brorson beskriver i det andre verset (nedenfor) den kjærlighet som drev Guds Sønn til å komme ned til vår jord for å frelse oss. Det var en utholdelig tanke for Jesus at verden skulle gå under på grunn av syndefallet.

*En liten sønn av Davids rot,
som og er Gud til like,
for våre synders skyld forlot
sitt høye himmerike.
Det var ham tungt å tenke på
at verden skulle under gå,
det skar ham i hans hjerte;
I slik en hjertens kjærlighet
han kom til oss på jorden ned
å lindre all vår smerte.*

Bare et himmelsk budskap som dette, kan skape ekte juleglede og fred med Gud. «Vi synger om den dype fred, så helvete skal skjelve ved, vår julesang å høre», fortsetter Brorson i det tredje verset. Og han forklarer i neste vers (det fjerde) hvorfor det er så stor grunn til glede og takk:

*Gud er nå ikke lenger vred,
det kan vi derav vite
at han har sendt sin Sønn her ned,
for verdens synd å lide.
Gjør dette vidt i verden kjent
at Gud for oss sin Sønn har sendt
til jammer, ve og våde!
Hvem vil da ikke være sæl
og trøste seg i ve og vel
til Jesu rike nåde!*

Men så kommer det et vers (det femte) som skiller seg ut fra de andre, hvor han uventet skriver om «korsets hårde tvang»:

*Og blandes enn min frydesang
med gråt og dype sukke,
så skal dog korsets hårde tvang
meg aldri munnen lukke.
Når hjertet sitter mest beklemmt,
se da blir frydens harpe stemt
så den kan bedre klinge.
Og korset selv, når Jesus vil,
må også hjelpe sjelen til
en lovsang ham å bringe.*

For å forstå dette verset, må vi huske på at det var nettopp i året 1732 at Brorson først mistet sin mor. Men det tyngste for ham var nok at hans eldste sønn ble sinnssyk på denne tiden. Det var tungt for ham å være vitne til sønnens lidelser.

Gud formet på denne måten en stor salmedikter. Han begynte å skrive mer om rosen mellom torner. Jesus var blitt ham mer kjær og yndig. Diktningen hans fikk enda klarere himmeltoner etter dette. For et Guds barn er gleden i Gud større enn sorgene vi møter her på jord, slik Brorson uttrykker det i det sjette verset:

*Halleluja, vår strid er endt!
Farvel til alle klager!
Hvem vil vel gå av sorg omspent
i disse frydedager?
Syng høyt i sky, Guds kirkeflokk:
Halleluja, nå har jeg nok,
den lyst er uten like!
Halleluja, halleluja!
Guds Sønn er min, jeg går herfra
med ham til himmerike.*

L&E

Skattefrie gaver

Husk å oppgi personnummer hvis du har tenkt å gi skattefrie gaver til misjonen!

Jesus er din beste venn!

Barnestykke av Mia Hallesby

Inga het en liten pike. Hun hadde fått en fødselsdagsbok av tanten sin. I denne boken sto hver dag i året trykt.

Alle som hun kjente måtte skrive navnet sitt i boken hennes på den dagen de hadde fødselsdag. Fars og mors navn sto naturligvis der, og alle vennene og venninnene hennes hadde også skrevet navnene sine i den.

En dag kom en onkel på besøk. Straks fant Inga fram boken sin. Da onkel hadde skrevet navnet sitt, bladde han litt fram og tilbake. Han kom da til den 24. desember – altså julaften. Der hadde hun skrevet så pent hun kunne med store bokstaver: JESUS.

«Men, kjære Inga da,» sa onkel, «jeg trodde du bare skulle ha navnene på slekt og venner, jeg.»

«Ja, det er nettopp det jeg skal,» svarte Inga. «Jesus er min beste venn, derfor må jeg ha navnet hans, kan du forstå.»

I Bibelen kan du lese mye om Jesus – Ingas beste venn. Du får først og fremst høre at han også vil være *din* venn. Om du har aldri så mange gode venner, kan ingen bli det som Jesus. Han er så glad i deg at han døde for deg. Nå er han i sin lyse himmel og vil så gjerne at du og alle mennesker en gang skal komme dit til ham.

Men da må du lære ham riktig godt å kjenne så du kan bli glad i ham.

*Fra «Barne-andakter»,
Indremisjonsforlaget, 1946*

*O Jesus, min venn, o Jesus min bror.
Du kjærest meg er tross alt her på jord.
La visne hver blomst som meg jorden har rakt.
Du, Frelser, den dypeste glede har bragt.*

*O Jesus, min venn, o Jesus, min bror.
Du mildt har meg trøstet med kjærlige ord.
Hvor famlet jeg vide, hvor savnet jeg fred!
Nå for dine føtter jeg glad kneles ned.*

*O Jesus, min venn, o Jesus, min bror.
Min fremtid i deg er salig og stor.
Deg slipper jeg ikke, deg vandrer jeg nær.
Og evig jeg lever hos Frelseren kjær.*

Anton F. W. Prytz, (Sb 133)

Lyset skinner i mørke

Av Per Bergene Holm

Johannes 1:5-14

Jesus er lyset som skinner i mørket. Han var ikke bare menneskenes lys den tid han var i verden, men lyset skinner i verden også nå. Jesu frelsende betydning er den samme i dag.

«Mørket» er livet uten Gud, den fortapte tilstand mennesket lever i borte fra Guds frelse, under Guds vrede.

For et evangelium: at lyset skinner i mørket! Det er det folk som vandrer i mørket som «skal se et stort lys. De som sitter i dødsskyggens land, over dem skal lyset stråle» (Jes 9:2). Guds Sønn kom for å frelse det som var for-tapt. Og han er den samme i dag. Lyset skinner i mørket. Det skal vi få tro som sliter med synd og skam. Jesus er åpenbart til frelse for det som er for-tapt, han kommer med liv til den som er død, med lys til den som er i mørke, med syndenes forlatelse til den som bærer på synd.

Og mørket tok ikke imot det.

Hver gang jeg leser dette, tenker jeg på Brorsons ord:

*Men, Jesus, akk hvor går det til
at dog så få betenke vil,
den store, store kjærlighet
som drog deg til vår jammer ned.*

«Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elsket mørket framfor lyset, for deres gjerninger var onde» (Joh 3:19). Det er det tragiske, nå som da, at de aller fleste ikke vil bli frelst, ikke vil bli løst

«Og desto fastere har vi det profetiske ord, som dere gjør vel i å akte på. Det er som en lampe som lyser på et mørkt sted, inntil dagen lyser fram og morgenstjernen går opp i deres hjerter» (2Pet 1:19).

fra synden og døden. Nei, de elsker mørket, de trives i synden og har intet behov for frelse. Hvordan er det med oss? Elsker vi mørket mer enn lyset? Vi kjenner hvordan mørket er en dragende makt på oss. Må Gud vekke oss opp til å se hvilken ende et liv i synd og mørke har, slik at vi i sannhet kunne glede oss over at lyset er kommet til verden, slik at vi som hyrdene på marken måtte finne Jesus og gledes over ham.

«Og mørket tok ikke imot det» kan også oversettes: Og mørket fikk ikke bukt med det, vant ikke over det. Det vil si: selv om lyset møter motstand og avvises i menneskeheten, vinner ikke mørket seier over det. Lyset vedblir å skinne og kalle mennesker til frelse!

Lyset har jo det ved seg, at mørket aldri kan få bukt med det. Hvor lite lyset enn er, kan ikke mørket få makt over lyset, men lyset vil fortrenge mørket. For lyset er en sterkere makt.→

Det sanne lys, som opplyser hvert menneske. Jesus er åpenbart til frelse for hvert menneske, også for deg og meg. Lyset sender ut sine stråler til ethvert menneske, enten det tar i mot lyset og lar seg opplyse, eller ikke. Slik er Jesus. Han vil at alle skal bli frelst. Går du eller jeg fortapt, er det fordi vi ikke har tatt imot lyset, fordi vi har vendt oss bort fra det og avvist det. «Hva kan vel solen for det, når den lyser og skinner, at jeg lukker øynene og ikke vil se dens lys, eller skjuler meg for den under jorden?» (Luther).

Han var i verden, og verden er blitt til ved ham. Den naturligste reaksjon verden skulle møte sin skaper med, måtte jo være at den kjente sin egen skaper og herre og tok i mot ham. Men det motsatte skjedde. Verden kjente ham ikke.

Men ikke nok med det. «Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham.» Han ble heller ikke tatt imot av sitt eget folk, av Israel, det folk som gjennom hele sin historie hadde blitt forberedt for å ta imot ham, helt fra Abraham og til døperen Johannes. Vi møter det så tydelig når vismennene kommer til Jerusalem. Yppersteprestene og de skriftlærde kan ut fra Guds ord vise dem til Betlehem, men selv går de ikke. De har nok i sitt eget,

Jesus sier: *«Jeg er verdens lys! Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys»* (Joh 8:12).

de går ikke til Betlehem. De klarer seg uten Jesus.

Helt mørkt var det likevel ikke. Tross alt var det noen som tok imot ham. **Alle dem som tok imot ham** uttrykker at det ikke var så helt få, selv om de utgjorde en liten del av folket som helhet.

Men denne lille flokk fikk uten unntak og avkortning del i hele frelsesgaven, hver og en. Det er også et løfte til deg og meg.

Så mange som tok i mot Jesus, **dem gav han rett til å bli Guds barn.** Grunntekstens ord for rett betyr egentlig fullmakt. Det brukes i Skriften bare i forbindelse med Gud, og betyr derfor alltid en fullmakt som bare Gud gir, det vil si en guddommelig fullmakt. Å få en rett eller en fullmakt, innebærer å få bruke det som en annen har rett til. Den som tar imot Jesus, får av Gud fullmakt til å gjøre bruk av den rett som Jesus har, til å være Guds barn.

Her får vi veldig kort forkynt hva frelsen i Jesus er. Jesus kom for å få del i våre kår, han ble født av en kvinne, født under loven. Jesus tok alt vårt på seg, til sist ble han også gjort til synd, vår synd, og måtte bære konsekvensene av den. Det var derfor han ble menneske, for å kunne være vår bror og stedfortreder, for å kunne dø i vårt sted.

Han tok alt vårt, for at vi skulle få alt som var hans! Guds egen Sønn barneregt og arverett og alt som hører med det, er gitt av Gud til hver den som tar i mot Jesus.

Dem som tror på hans navn. Dette er det samme som å ta imot Jesus, men det understrekes at det er tale om å ta imot Jesus som den han sier seg å være. Å tro på hans navn, det vil si å tro på Jesus slik han har åpenbart seg, som han har vist seg å være.

Når et menneske ved ordet om Jesus kommer til tro på ham og tar i mot ham i sitt hjerte, da gir Gud dette menneske rett til å være Guds barn, gir det del med Jesus i alt det som er hans. Og i samsvar med denne retten til å være Guds barn, føder han det på ny og gir det del i guddommelig natur. Denne fødsel er alltid en gave, en rett vi får uforskyldt ved troen på Jesus, og det er ikke noe vi kan få til. Gjenfødselen er hans verk, det er hemmeligheten.

Og Ordet ble kjød. Guds enbårne Sønn, som i begynnelsen var hos Gud og var Gud, av samme vesen som Faderen, han ble i tidens fylde et menneske, fikk del i kjød og blod (Heb 2:14). Uten å forvandles til menneske, ble han menneske, et sant menneske som deg og meg.

Og tok bolig iblant oss. Han som i begynnelsen var hos Gud, tok bolig iblant oss. Gud selv i vår midte – Immanuel, Gud hos oss. På grunnteksten står det egentlig at han «teltet» iblant oss. Slik Gud bodde blant sitt folk i tabernakelet, slik er Gud nå kommet til sitt folk i Jesus Kristus.

Og vi så hans herlighet. Slik Herrens herlighet hvilte over tabernaklet når Gud tok bolig der, slik fikk også Jesu disipler se hans herlighet når han «tabernaklet iblant dem». Det er tale

Jesus sier: «Jeg er kommet som et lys til verden, for at hver den som tror på meg, ikke skal bli i mørket» (Joh 12:46).

om en herlighet som var skjult for vantroen, men som Jesu disipler så.

En herlighet som den enbårne Sønn har fra sin Far. Den herlighet Jesus hadde, var en herlighet han hadde som enbårne Sønn av sin Far. Det vil si at den ikke var delt mellom flere, men den var full og hel. «For i ham bor hele guddommens fylde legemlig» (Kol 2:9). Derfor kan jeg ikke lære Gud bedre å kjenne enn gjennom Jesus. Der er hele Guds herlighet åpenbart.

Full av nåde og sannhet. Den guddomsherlighet som disiplene så i Jesus, var kjærlighetens herlighet, den fullkomne åpenbaring av Guds nåde og sannhet. En dag skal Jesus åpenbares i herlighet, med sine engler. Da vil hans hellighets herlighet åpenbares, og da skal menneskene rope til fjellene at de må falle over dem og skjule dem. For de frykter for Lammets vrede.

Men da Guds Sønn ble født til jord og gikk omkring, var det ikke hellighetens herlighet han åpenbarte, men kjærlighetens herlighet, full av nåde og sannhet. Du må ikke forakte denne åpenbaring, og stenge Jesus ute fra livet ditt. Han vil inn til deg med sin nåde og sannhet, med syndenes forlatelse og evig liv.

L&E

Elsk den fremmede!

Av Per Bergene Holm

5. Mosebok 10:19

Israels folk var fremmede i Egypt, og Josef og Maria måtte i hast gi seg i vei som flyktninger til Egypt. Julen skal også minne oss om at det i dag er mange som undertrykkes og må flykte for Jesu navns skyld, ikke minst i de muslimske land.

I høst har vi fått kontakt med flere flyktninger på Fossnes. Flere av dem er på flukt for Jesu navns skyld, og noen av politiske årsaker. Nå følger de trofast undervisningen på bibelskolen.

La oss ta vel i mot dem, hjelpe dem og huske dem og deres familier i våre bønner.

Flere har ønsket å vite litt om hver enkelt, og ikke minst få deres navn slik at de kan ta dem med i sine bønner.

Yossef – er en ung kristen flyktning fra Irak. Han er assyrer og tilhører en ortodoks assyrisk kirke. Vi leser stadig om drap på kristne i Irak, og Yossef er meget redd for dem av hans familie og venner som er tilbake i landet. Selv gikk han i sommer på sine bein fra Irak til Tyrkia og kom med fly derfra til Norge.

Hamid – flyktet fra Saddam Hussein for omkring 25 år siden. Han har siden hatt en omflakkende tilværelse, og etter flere år i ulike land i Midtøsten, har han bodd noen år i Italia og Danmark, men uten å få asyl. Han kom til Norge for ett år siden. Han er nominell muslim, men har nå i noen tid oppsøkt kristne møter og gudstjenester.

Amjad og Azra – er et ungt kristent ektepar fra Pakistan. De har tre barn, som alle er hos dem på Fossnes. Amjad og Azra kommer fra en evangelisk kristen sammenheng i Pakistan, og har flyktet av frykt for å miste livet. De har familie og venner tilbake i Pakistan, og nevner stadig at vi må huske på dem i våre bønner.

Neelan – er en kvinne fra India, med hinduistisk bakgrunn. Hun har vært i Norge et par år. Hun regner ikke med å få oppholdstillatelse, og frykter at hun må reise tilbake til India ganske snart.

Getnet – er politisk flyktning fra Addis Abeba i Etiopia, og har kone og små barn igjen i hjemlandet. Han har ortodoks (koptisk) kristen bakgrunn.

L&E

Soloppgangen fra det høye

Av Erich Sauer

Hvordan verdens frelser kom

Med himmelske hærskarers jublende lovsang trådte evangeliet inn på den jordiske verdens skueplass. «Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker hans velbehag!» Slik klang det ved nattetid på Betlehem – Efratas marker (Luk 2:14).

Han som fedrene i lange tider hadde ventet på, trådte inn blant sitt folk som Israels håp (Apg 26:6) og trøst (Luk 2:25). «Gud åpenbart i kjød! Stor er den gudsfryktens hemmelighet!» (1Tim 3:16).

Et trefoldig vitnemål av himmelske budbærere hadde varslet om den store hending.

Kristus – Guds sønn

Det første budskap kom i tempelet og var rettet til presten Sakarias (Luk 1:8-13). Det føyde seg fra første stund til den siste og høyeste av de gammeltestamentlige profetier (Mal 4:5). Det handlet først om veirydderen, den andre Elias' fødsel, og kunngjorde at denne skulle være forløper for ingen ringere enn Herren selv, Israels Gud.

Kristus – Davids sønn

Det andre budskapet ble meddelt Maria, den fromme jomfru av Davids hus (Luk 1:26-38). Her knyttet engelen sitt budskap til de løfter som ble gitt David, og da med en gang til det eldste og første, det som David fikk gjennom profeten Natan, og som had-

de betegnet Messias som Guds og Davids sønn (1Krøn 17:18; Luk 1:32-33). «Han skal være stor og kalles den Høyestes sønn, og Gud Herren skal gi ham hans far Davids trone».

Kristus – frelseren

Det tredje budskapet ble forkynt for Josef. Skjønt han stammet fra David, kunne han ikke komme på tale som Jesu far, men bare som hans pleiefar, altså ene og alene som en troende, botferdig israelitt, bare bestemt til å ta gjenløseren opp i sitt hus. Til ham ble det derfor sagt hva Messias skulle være for det troende Israel som hadde bruk for frelsen. Han er den Immanuel, Gud med oss, som Jesaja spådde om (Jes 7:14; Mat 1:23). «Du skal kalle ham Jesus, for han skal frelse sitt folk fra deres synder» (Mat 1:21). →

Sammenfattet i englenes budskap

Men alle tre englebudskapene ble sammenfattet i det nattlige budskapet fra de himmelske herskarene på hyrdenes mark ved Betlehem:

«I dag er det født dere en frelser» – det er oppfyllelsen av Jesaja's Immanuels-profeti og av det påbud Josef fikk om å kalle ham Jesus, «som er Messias Herren» – det er oppfyllelsen av Malakias' budskap om den kommende Herre og Gud, slik som det kom til Sakarias, «i Davids by» – det er oppfyllelsen av Natans budskap til David, slik Maria også fikk det.

Historisk kjensgjerning

Mektige bevegelser må ha funnet sted i den øvrige verden før Guds sønn kom til jorden. Skriften løfter bare så vidt på sløret. Likevel meddeler den oss i form av en dialog mellom Faderen og Sønnen hva som skjedde. «Derfor sier han når han trer inn i verden: Offer og gave ville du ikke ha, men et legeme dannet du for meg. Brennoffer og syndoffer hadde du ikke lyst til. Da sa jeg: Se, jeg kommer – i bokrullen er det skrevet om meg – for å gjøre din vilje, Gud» (Heb 10:5-7).

Og da skjedde det ufattelige. Sønnen forlot himmelens prakt og ble et menneske som vi. Han gav avkall på sin evighetsskikkelse som Gud, opphøyet over verden, og gikk frivillig inn som et menneske i denne verden. Han steg ned «til jordens lavere deler» (Ef 4:9), for å løfte oss, de frelste, med seg og i seg, opp til de himmelske høyder. Gud ble menneske for at menneskene

skulle bli Gud like. «Han ble fattig for vår skyld, for at vi ved hans fattigdom skulle bli rike» (2Kor 8:9).

Jesus – midtpunktet i historien

For menneskehetens frelseshistorie er Kristi komme det innerste og det mest sentrale av alt sentralt. Det som skjedde *før* ham, fant sted ene og alene med henblikk på ham; det som skjer *etter* ham, blir bare fullbrakt i *hans* navn. På samme måte som lyset brytes i et prisme, spiller i mange farger, men likevel, tross all ulikhet, bare er stråler fra en og samme lyskilde, slik blir også åpenbaringshistorien båret av et enhetlig livsprinsipp. Kristus, mellommannen, er hjørnesteinen for det hele.

Kjærlighetens høydepunkt

Jesu virke på jorden er vendepunktet for all utvikling, og historien om hans person er det vesentlige innhold i *all* historie. At Kristus ble menneske, betyr dermed det samme som at verdens guddommelige grunnvoll kom til syne. Den begivenhet at historiens herre trådte inn i historien, krybben i Betlehem i forbindelse med Golgata, blir til evig tid:

Alle tiders vendepunkt.

All kjærlighets høydepunkt.

All frelses utgangspunkt.

All tilbedelses midtpunkt.

(Uhlhorn)

*Fra «Den korsfestedes triumf»,
Antikkforlaget, 1986*

Møteopptak på kassett, vanlig CD og MP3

Pinsestevnet på Moi 2.-5. juni 2006

02.06.06	Lars Fossdal	Veien bort fra Kristus (Rut 1:1-5; 20-21)
03.06.06	Gunnar Soppeland	Åp 1:1 ff
	Lars Fossdal	Veien tilbake (Rut 1:6 ff)
	Dag Rune Lid	Heb 12:1-3
	Gunnar Soppeland	Åp 2 (Menigheten i Efesus)
04.06.06	Finn Widar Knutzen	Jer 1
	Gunnar Soppeland	Åp 3:1 ff (Menigheten i Filadelfia)
	Finn Widar Knutzen	Jer 23
05.06.06	Gunnar Soppeland	Åp 3:14 ff (Menigheten i Laodikea)

Hovedsommerskolen på Fossnes 12.-16. juli 2006

12.07.06	Gunnar Nilsson	Jes 40:6
13.07.06	Årsmøte	Samtale. Andakt v/ Ragnar Opstad
	Sigbjørn Agnalt	Luk 19:1 ff
	Ingar Gangås	Gå ut! (Mat 28:16-20)
14.07.06	Gunnar Nilsson	Joh 12:1-8
	Ingar Gangås	Gå inn! (Sal 121)
	Sigbjørn Agnalt	Luk 16:1-15
	Lars Fossdal	1Pet 1:16
15.07.06	Gunnar Nilsson	Mat 27:45 ff
	Lars Fossdal	Jes 42:1
	Sigbjørn Agnalt	Joh 1:5
16.07.06	Gunnar Nilsson	Apg 8:26 ff

Sommerskolen på Labergget 3.-6. august 2006

03.08.06	Hans Erik Nissen	Joh 6:63
04.08.06	Karl Notøy	De døde ben (Esek 37:1-6)
	Per Bergene Holm	Heb 3:1a
	Hans Erik Nissen	Mat 3:1-12
	Ingar Gangås	Den gode hyrde (Joh 10:11-16+27)
05.08.06	Hans Erik Nissen	Ef 1:3a
	Per Bergene Holm	Heb 3:1b
	Ingar Gangås	Den gode hyrdes røst (Åp 1:13-18)
	Hans Erik Nissen	Ef 1:3b
06.08.06	Hans Erik Nissen	Ef 1:5-6

Bestilling av CD/MP3: Bibelskolen på Fossnes v/Daniel Teigen, 3160 Stokke.

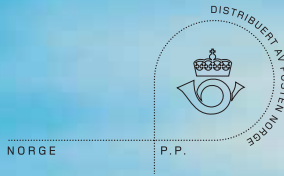
Tlf./mobiltlf. 33 36 17 70 / 928 42 060

Bestilling av kassetter: Johannes Sørbø, 4262 Avaldsnes.

Tlf./mobiltlf. 52 84 21 10 / 962 09 800

Priser: Kassettkr. 40 (mer enn 3 stk.: kr. 30). CD kr. 50 (mer enn 3 stk.: kr. 40).

MP3 kr. 100 (alle talene pr. stevne). Porto i tillegg!

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Kom inn til oss, Herre!

Av Ludvig Hope (1926)

*Kom inn til oss, Herre,
kom nå denne stund.
Kom, rør ved vårt hjarta
og salv du vår munn!
Kom, Heilage Ande,
med lys og med makt.
Kom, helga vårt arbeid,
gjer det du har sagt!*

*Kom, Herre, velsign oss
og gjev oss meir mot.
Lat såkornet spira,
lat livet slå rot!
Send sol over marka,
send reinsing og tukt,
og livsfriske vindar
til mognande frukt!*

*Når hausten er komen
for ætter og folk,
då opnast din himmel,
då trengst ingen tolk.
Vi syng til di æra
med Golgata-ord,
som havbåra brusar,
som fossar i kor.*

*Då møter vi frelste
frå heidningeland.
Då jublar vi saman,
då takkar vi han
som gav oss å tena,
som gav oss å gå.
– All æra og pris
han i æva skal få.*

(Sb 32)